உ

கடவுள் துணை.

செந்தமிழ்

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தினின்று
மாதந்தோறும் வெளிவரும்

ஒரு தமிழ்ப்பத்திரிகை.

பதினைந்தாந்தொகுதி.

பத்திராதிபர் — திரு. நாராயணையங்கார்.

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கமுத்திராசாலைப்
பதிப்பு.

1916—1917.

செந்தமிழின்

பதிவணந்தாந்தொகுதியுள்ளுறை.

செந்தமிழ்ப் பதினைந்தாந்தொகுதியில் வெளிவந்த நூல்:—

(முற்றுப்பெறுதது.)

செந்தமிழ்ச்சிறப்பு

காப்பு.

விநாயகர்துதி.

செந்தமிழின் சீரிணையுஞ் செந்தமிழ்ப்பா வாணரையுஞ்
செந்தமிழ் பாலிக்குஞ் சீலரையுஞ்—செந்தமிழிற்
பாடப் புகுமுன் பணிந்து கரிமுகனை
நாடித் துணைபெற்றோம் நாம். (1)

திருமால்.

மையலற மைத்துனற்கு வாய்மைத் தெளிவூட்டித்
துய்யநெறி காட்டித் துயரோட்டும்—மெய்யருளுங்
தண்குருகூர் வேதத் தமிழ்மாறன் பண்பருகிக்
கண்பெருகு நீர்த்துளியுங் காப்பு. (2)

சிவபெருமான்.

ஆறன் றழைத்துதவி யன்பன் விடாய்தீர்த்தான்
மாறன் மருகன் மதுரேசன்—நீறணியுஞ்
சொக்கன் றமிழின் சுவைதேர் முதற்கவிஞன்
எக்கணத்து மெம்முளத்த னே. (3)

முருகக்கடவுள்.

வித்தகர்கள் போற்றிடுஉ மெய்ஞ்ஞான பண்டிதனை
முத்தமிழ் மாமுனிக்கு முன்விரித்த—உத்தமனைத்
தேவாதி தேவனைச் செந்தில் வளர்குகனை
நாவாரப் பாடியரு ளுடே. (4)

அங்கயற்கணம்மை.

செப்பருஞ் செந்தமிழின் சீரிணையான் பாவலரு
மொப்பவே பாட வுறுந்துணையாப்—பொற்பதுமச்
செங்கையிற் கோலேந்தித் தென்மதுரை பாலிக்கும்
அங்கயற்க ணம்மை யருள். (5)

கலைமகள்.

வெண்கலையும் வெண்மலரு மேவிப் பிரிதலிலாப்
பண்குலவு யாழ்வருடும் பாணியோ—டொண்கலைதேர்
செந்தமிழ் வாணர் தினமு மனமகிழ
வந்தருளுஞ் சுந்தரியை வாழ்த்து. (6)

தமிழ்த்தெய்வம்.

ஆய தமிழ்மொழியை யன்னையைத் தெய்வத்தைத்
தூய கவிமலர்க ளேவியே—ஏயநறுங்
கண்டுங் கனிதேனும் பாலுங் கலந்தமொழி
கொண்டாங் கதன்பெருமை கூறு. (7)

நூல்.

ஆதித்தன் முன்மின் மினிபோலா மத்தமிழை
யோதிப் பயனெ னுணர்மினென—வாதித்துச்
சத்தமிட் டாங்கிலமே சால்புடைத்தா மென்றுரைக்கும்
உத்தமரு மெத்த வுளர். (1)

தாயார் பிணியிற் றளர்வுற்று லாதரித்து
நோய்தீர்த் திடாதவனை நொந்திகழுந்—தீயார்போற்
செந்தமிழைத் தாய்மொழியைச் சிறிப் பழிகூறும்
நிந்தைநம தென்றுணர்மி னே. (2)

கற்றோரும் காவலருங் கண்ணியமென் றெண்ணித்தஞ்
சொற்றோறு மாங்கிலச் சொற்கலக்கு—மற்றோருந்
தென்மொழியைக் கைவிட்டார் தெய்வ மெனத்திகழும்
இன்மொழியைத் தாயை யிகழ்ந்து. (3)

பத்திரிகை வாயிலாற் பண்டிதராற் பாமரரால்
வித்தைபயி லுஞ்சிறுவர் வேட்கையா—லெத்திசையுஞ்
சென்றுலவு மாங்கிலம்போற் செந்தமிழுஞ் சீர்பெருகி
யென்றுலவு நாடெங்கு மே. (4)

செந்தமிழை யாங்கிலத்தார் சீர்தூக்கிச் செப்பிடா
மெந்தமொழி யென்றதனை யெண்ணாது—நிந்தித்தல்
பெற்றா ளருமை பிறருரைக்க வன்பவள்பாற்
பற்றா விழிஞரியல் பாம். (5)

தம்மதமுந் தந்நாடுந் தம்மொழியும் வேறெனினும்
அம்ம தமிழ்மொழிக்க ணார்வமுறுஞ்—செம்மனத்தன்
மேனாட்டுப் பாதரியாம் வீரமுனி போற்றமிழாய்ந்
தானாப் புகழ்படைத்தா ரார். (6)

வங்காள மிந்தி மகராட் டிரமுதலா
மங்கா தொலித்து வளர்மொழியுந்—தங்குறுபண்
சிந்தவரு மாந்திரமுஞ் செந்தமிழு மேனையவும்
இந்திய யாழி னிசை. (7)

ஏனை மொழிநன் கிசைப்பத் தமிழினிசை
ஈன முறாத விழுக்கன்றோ—கானவிசை
கற்றார் செவிக்குக் களிப்பூட்டும் பண்ணியலைப்
பற்றாத யாழென் பயன். (8)

எங்கும் பரவி யிசைபெறூஉ மாங்கிலத்தைத்
தங்கட் குறுதுணையாத் தாங்கொண்டு—பொங்குபயன்
பெற்றுமவர் தாய்மொழியைப் பேணியுஞ் சீர்பெற்றார்
மற்றமொழி மாந்தர் மகிழ்ந்து. (9)

வித்தைக்குப் பொன்னே விழுப்பயனென் றாங்கிலத்தை
நத்தித் தமிழ்மொழியை நாடாநாம்—பித்தராய்க்
காவலனை நம்பிக் கணவனைக் கைவிட்ட
பாவையினுக் கீடாவோம் பார். (10)

எத்துணைச் சீருடைய வேனும் பிறமொழிநம்
சித்தத்துட் டேங்கித் தெளிவூட்டும்—புத்தமுதாய்ச்
சிந்தைக்குத் தேனாய்ச் செவிக்கினிதாய்ச் சீர்பெறுநம்
சொந்தத் தமிழாமோ சொல். (11)

மற்றமொழி பற்பலவு மாண்புடைய வாயினுநம்
நற்றமிழுக் கீடாமோ நானிலத்தீர்—சுற்றிவருங்
கோளாட் சிறிதெனினுங் கோலக் குளிர்மதியே
நீளிருளை நீக்கிடுமே னின்று. (12)

அண்ட மலையளவா வாதித்த னோ ரணுவாக்
கொண்ட ககோளமெனுங் கோலவான்—மண்டலத்தில்
ஞாலத் தவர்பரிதி நாடியே சீர்பெறுதல்
போலத் தமிழ்நம் புகல். (13)

தங்கிருளை நீக்கத் தரணிதனைத் தான் சுழன்றே
யெங்கு மிரவியொளி யேற்றிடல்போற்—சங்கையறத்
தத்தமக் கேற்புடைத்தாந் தாய்மொழியிற் றும்பயின்றே
உத்தம ரேற்ப ரொளி. (14)

பன்னாட் பயின்றுமனம் பற்றுறினு மற்றமொழி
யென்னாகு நந்தமிழுக் கீடாமோ—தந்நாவிற்
கேற்றசுவை யொன்றே யிருமூன்ற னுள்விழைந்து
போற்றுவரான் மாந்தர் புசித்து. (15)

தங்குலமுந் தம்மதமுந் தந்நாடுந் தம்மொழியும்
பொங்கியதிர் நீர்சூழ் புவியின்கண்—எங்குறினு
மாந்தர் மனத்தை வயப்படுத்துந் தன்மையவாற்
காந்தமெனத் தம்பாற் கவர்ந்து. (16)

விண்ணின் வருதாரை மேவா மணஞ்சுவையை
மண்ணன் குதவ மருவுறுமால்—எண்ணுங்கால்
ஞாலத்தெந் நூலு நமக்குப் பயன்றருமே
சாலத் தமிழ்மொழிக்கட் சார்ந்து. (17)

வெற்பின் விழுந்தொழுகும் விண்டாரை வெள்ளமாய்
நற்பய னல்கு நதியாகுஞ்—சொற்பொருள்சேர்
எத்தகைய வான்கலையு மேற்றமிகு தாய்மொழிசார்ந்
துத்தமருக் கூட்டு மூரம். (18)

கண்ணுகுந் தாய்மொழியிற் காணும் பலகலையும்
நண்ணார் பிறமொழியை நாடுதலென்—கண்ணுடி
தோற்று கனியிற் சுவைவருமோ பொன்மலரி
னுற்ற முளதோ நவில். (19)

பண்ணாருந் தாய்மொழிக்கட் பாவும் பலகலையு
மெண்ணு ரயன்மொழிச்சீ ரேற்றிடுதன்—மண்ணுடிப்
பெய்யாது மாரி பெருங்கடலிற் பெய்தற்றே
யுய்யா ததனு லுலகு. (20)

எண்ணும் பிறகலைக ளெய்திடினுந் தாய்மொழிக்க
ணுண்ணுங் கலையே யுயர்ந்தோங்கும்—மண்ணின்வீழ்
மாரி பருகி வளர்வித்தே வானோங்கி
ஆரும் நிழன்மரமு மாம். (21)

*நன்றுய்ந் துரைத்திடுமி னும்பாத கண்டமெலாம்
வென்று ளரசோ விழுமியசீர்—குன்றுது
நாற்றிசையும் போற்றவரு நம்ஷேக்ஸ் பியர்மொழியோ
யேற்ற மிரண்டினுள்யா தென்று. (22)

ஆங்கிலமாந் தம்மொழிக்க ணுர்வமுற் றோர்கலைகள்
ஓங்க வினவியசீ ருய்த்துணர்ந்தும்—பாங்குறுநந்
தாய்மொழியைச் செல்வத் தமிழ்மொழியைக் கைவிட்டோம்
சேய்பழிக்கிற் றுய்க்கென் சிறப்பு. (23)

இக்காலத் தெங்கு மிசைத்தோங்கு மெம்மொழிக்கு
முற்காலத் துள்ள முதுமொழியாய்த்—தக்காரும்
போற்றுந் தமிழின் பொலிவைப் புகல்வேம்யாம்
சாற்று முரைகேண்மின் சற்று. (24)

மன்னு நெடுமால் வரையுங் குணகடலுங்
கன்னித் துறைபாய் கனைகடலும்—மின்னிமுகி
லார்க்கு மலைநாடு மாங்குதனக் கெல்லையா
வேற்குந் தமிழ்நா டிது. (25)

* இதுமுதலிரண்டுங் குளகம்.

தக்கவட மால்வரையைத் தாழ்த்திக் கடவுள்குழாம்
நிற்க வுயர்திசையை நோக்கி—முக்கணனார்
இட்ட பணியேற் றெழில்சேர் பொதியமமர்
கிட்ட னளித்ததமிழ் தேர். (26)

இருபொருளு நாற்பாவு மைந்திணையு மேற்று
மருவுமொன் பான்சுவையும் வாய்த்தே—பெருமிதஞ்சேர்
மும்மன்னர் காப்புடைத்தாய் முச்சங்கத் தோங்குதமிழ்க்
கம்மவிணை கூறலரி தாம். (27)

முத்தமிழ்ச் செல்வியவள் மூவா வுலகினிடை
நித்த முவந்து நிலவுறுமே—உத்தமரோ
டங்கத் தினரா யமரு மரனருளாற்
சங்கத் தரங்கத்துச் சார்ந்து. (28)

நெற்றித் தழற்க ணிமலன் றிருக்கவிக்குங்
குற்றத்தைக் கூறிக் குணங்தேருஞ்—சொற்றிறஞ்சேர்
வல்லார் கழகம் வளர்த்தநம் வண்டமிழ்நூல்
கல்லா ருணரார் கவி. (29)

தஞ்சமென நாடித் தமைச்சாரும் பாவலருக்
கஞ்ச லெனவே யபயமீந்—தின்சுவைசேர்
சொற்பொருள ணிப்பொலிவுஞ் சோரா தளித்திடலாற்
கற்பகமைங் காப்பியநூல் காண். (30)

சேமப் பொருளென்பர் செந்தமிழ்ப் பாவாணர்
காமுற் றணியுங் கலனென்பர்—தோமற்ற
தொல்காப் பியமென்னுந் தூய தமிழ்நூலைப்
பல்காலுங் கற்றோர் பயின்று. (31)

காப்பியமே யாறுங் கரையே யிலக்கணமாம்
வாய்ப்ப வகுத்தவுரை வாய்க்காலாம்—நாப்பயிலும்
பாவாணர் சொல்வளமே பண்ணையா மெய்ந்நெறியே
ஓவாப் பலனு முயிர்க்கு. (32)

பாரம் பெரிதெனினும் பண்பார் சிறுநிறையிற்
றேரும் படிக்கற்போற் றிண்ணியமெய்—சாருங்
கருத்தைச் சுருக்கத்திற் காட்டிடுமே தாட்டி
திருத்தத் தமிழிற் றெளி. (33)

முப்பாற் கடலு முகந்ததிரு வள்ளுவரை
யொப்பா ருலகி லுளர்கொல்லோ—உப்பாருஞ்
சீற்றக் கடலுகர்ந்த தெய்வக் குறுமுனிவன்
ஆற்ற லரிதன் றறி. (34)

தாசரதி மாசரிதத் தண்கடலுண் டின்பொருள்பெய்
தாசுகவி வீசிவிரிந் தாற்றெழுக்காய்—வாசமலி
சந்தமணி சிந்துந் தமிழ்முகிலாங் கம்பனருள்
செந்தமிழிற் சிந்தை செலுத்து. (35)

மற்றிறமும் விற்றிறமும் வாய்ந்தபெருந் தம்பியரைப்
பெற்றிருந்தும் பற்றார் பிழைபொறுத்த—கொற்றவன்றன்
மாசரிதம் பேசிவரு வண்ணமொழி வில்லிதமி
ழோசைநனி வீசுகவி யோது. (36)

விஞ்சைமிகு வஞ்சரின வேரறுப்ப வேலெடுத்துச்
செஞ்சமரிற் பஞ்சாச் சிதறடித்தோன்—இன்சரிதக்
கந்தமது சிந்துங் கவிநாதன் கச்சியப்பன்
செந்தமிழிற் சிந்தை செலுத்து. (37)

பொன்னி பரவும் புனனா டனும்பரவத்
தன்னை மதியார் தலையடக்கிச்—சொன்னயஞ்சேர்
கோவையுலா வந்தாதி கூறுங் கவிக்கூத்தன்
நாவை மறந்திடுமோ நாடு. (38)

ஒலியும் பொருணலமு மொக்கத் தொனிக்கும்
பொலிவு மணிவளமும் பூண்டு—பலகலைதேர்ந்
தாய்ந்தோ ரகத்தெளிவி னாழ்ந்தே யமிழ்தொழுகிப்
பாய்ந்தோடு மேகளவெண் பா. (39)

உள்ள முருகி யுரைததும்பி மெய்ம்மறந்து
கள்ளமி லின்பக் கடலாடி—அள்ளிவரு
போதத் தெளிவூட்டும் பொய்யாத மெய்யன்பர்
வேதத் தமிழ்மொழியை மேவு. (40)

நாதனையுந் தூதுவிடு நற்றமிழை வையைவரு
மோதலையின் மீதெதிரு முத்தமிழைப்—போதமிகு
தொண்டர்தந் தோத்திரமும் பாசுரமுந் தோய்ந்துகமழ்
வண்டமிழை யுண்டு வழுத்து. (41)

பத்திப் புனல்பெருகப் பாயுந் திருத்தொண்டர்
சித்தத் தெளிவிற் றிளைத்தாடிப்—புத்தமுத
மன்ன வவர்சரித மார்ந்தே யவரருளாம்
நன்னிழல் சார்வீர் நயந்து. (42)

அண்டர் குழாம்போற்று மாறுமுகா வென்றுருகித்
தொண்டன் அருணகிரி தோத்தரிப்ப—மண்டுதிருச்
சந்தமுந்த வந்துசிந்தச் சர்க்கரைதேன் பால்கனியும்
பிந்தமுந்து செந்தமிழைப் பேண். (43)

அட்டாக் கரத்தா னரங்க னகமகிழ
மட்டார் பிரபந்த மாலையெட்டும்—கட்டாகச்
சாத்து மணவாள தாசன் கவியனைத்தும்
நாத்தழும் பேற நவில். (44)

முருகன் திருவருளான் மூங்கைவாய் பேசப்
பெருகுங் கவிமாரி பெய்தே—நிருபருமே
கொண்டாட வந்த குமர குருபான்போ
லுண்டோ கவிஞ ருரை. (45)

(இன்னும்வரும்.)

N. V. சுந்தரராஜையர் B. A., L. T.,
உதவிக்காரியதரிசி, மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கம்.

சிவமயம்.

திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் பிள்ளைத்தமிழ்.

பிள்ளைத்தமிழ் என்பது பிள்ளைப்பாட்டென்று சொல்லப்படும். பாட்டுடைத்தலைவனது குழவிப்பருவத்தை வருணிப்பது. இத் திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் பிள்ளைத்தமிழானது மற்றைப்பிள்ளைத்தமிழ்களைப்போலன்றி நாயனார் திருவுலாப்போங்காலத்துப் பாடப்படுவதாகும்.

ஆடவல்லானென ஸ்ரீதியாகேசப்பெருமானது திருக்கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீஞானசம்பந்தப் பெருமானுக்குத் தைப்பூசத்துக்கு முந்திய பத்துநாட்களிலும் திருவுலாச்செய்வித்து சுவாமி நடைவானத்து வரும்போது

கொக்க ரைகுழல் வீணை கொடுகொட்டி
பக்க மேபகு வாயன பூதங்கள்
ஒக்க வாட லுகந்துடன் கூத்தராய்
அக்கி னோடர வார்ப்பரா ரூரரே.

(திருநாவுக்கரசு. திருக்குறுந்தொகை.)

என்ற திருவாக்குக்கொப்ப முதற்பத்தியில் இப்பிள்ளைத்தமிழில் நாள் ஒன்றுக்கு ஒவ்வொரு பருவமாகப் பத்துநாளைக்கும், பத்துப்பருவமாக நூலைமுடிப்பதோடு, இரண்டாவது பத்தியில் கொடுகொட்டியும், மூன்றுவது பத்தியில், கொடுகொட்டியும் அடுத்தடுத்து வீணையும், குழலும், கொக்கரை*யும் வாசிப்பதும் வழக்கமாம். தைப்பூசத்திருவிழா, முன்னாளில் மிக்க விமரிசையாக நடைபெற்றதென்பது முதற்பிரகாரத்துச் சுவரில் வடபுறம் பொறிக்கப்பட்டிருக்கும் சாசனங்களால் நன்கு தெளியப்படும். இக்காலத்து, நாவலமே கோலாக்கொண்டு நம்மினை நண்ண ஒட்டம்விட்ட பெருமானைத் திருவுலாச் செய்விக்கும்போதுதான் பங்குனி உத்திரத்திருவிழாவுக்கு தேர்முகூர்த்தம், பந்தர்க்கால் முகூர்த்தம் முதலியன செய்வித்துக்கொண்டு, தீர்த்தமருளச்செய்து, திரும்புகையில் இப்பிள்ளைத்தமிழையும் பாடும்படி செய்கின்றனர். இது இன்றும் நடைபெற்றுவரும் வழக்கமாம்.

---

* இந்த வாத்தியம் இப்பொழுது மூயற்கோடாயிற்று. இந்த வாத்தியம் வாசிக்கக் கேட்டோரும் அறிந்த முதியோரும் சிலர் உளர்.

இனி, இந்நூலிற்கண்ட சிலவிசேடங்களாவன.

கடுங்கோலை நீக்கிக் கடவுட் காப்புச்
செங்கீரை தால்சப் பாணி முத்தம்
வாரானை முதல வகுத்திடு மம்புலி
சிறுபறை சிற்றில் சிறுதே ரென்னப்
பெறுமுறை யாண்பாற் பிள்ளைப் பாட்டே. என்றும்

மங்கலம் பொலியுஞ் செங்கண் மாலே
சங்கு சக்கரந் தரித்த லானுங்
காவற் கடவு ளாத லானும்
பூவினட் புணர்த லானுமுன் கூறிக்
கங்கையும் பிறையுங் கடுக்கையும் புனையுமை
பங்கனென் றிறைவனைப் பகர்ந்து முறையே
முழுதுல கீன்ற பழுதறு மிமயப்
பருப்பதச் செல்வியை விருப்புற வுரைத்தும்
நாமகள் கொழுநன் மாமுகி லூர்தி
யொற்றைக் கொம்பன் வெற்றி வேல
னெழுவர் மங்கைய ரிந்திரை வாணி
யுருத்திர ருக்கர் மருத்துவர் வசுக்கள்
பூப்புனை யூர்தியிற் பொலிவோ ரனைவருங்
காப்ப தாகக் காப்புக் கூறல்.

என்பன இலக்கணமாகவிருக்க, இந்நூலுடையார், இவ்வழியைவிட்டு தோணியப்பர், திருநீறு, சொக்கலிங்கப்பெருமான், சிற்சத்தி, விநாயகக் கடவுள், குன்றங்கொன்றகொற்றவன், பொய்கை, பன்னிருதிருப்பெய ரும்படைத்த பழம்பதி, பதிகம், சட்டைநாதர், மற்றைத்தெய்வங்கள் என்றபடி பதினொரு திருப்பாட்டாற் செய்திருக்கின்றார்கள். இதற்கு முன்னர் இவ்வாறு விதிவிலக்காகக் காப்புக்கூறிய பிள்ளைத்தமிழை யான் பார்த்திலேனாயினும் பின்னோர் பலர் இதனைப் பின்பற்றி நடந் துளார். இப்பாக்களிற் சில ஈண்டு தருகின்றாம்.

காப்புப்பருவம்.

தோணியப்பர்.

கார்மேவும் பொழில்சூழுங் கதிர்மாட வீதிக்
கழுமலத்தார் பெருவாழ்வைக் கவுணியனைக் கமலத்
தார்மேவுந் திருப்புயத்துச் சைவசிகா மணியைச்
சம்பந்தப் பெருமானைத் தமிழ்க்களிற்றைப் புரக்க
பார்மேவு மறைவாழத் திருப்பொய்கைக் கரையிற்
பவளவாய் திறந்தழுத பசுங்குதலை கேட்டுச்
சீர்மேவுந் திருத்தோணி யுமையொடு மிருந்தார்
சென்றுமழ விடையுடனே நின்றதிரு நிலையே. (க)

சொக்கலிங்கப்பெருமான்.

அலையார் புனல்சூழ் கூடலிலன் றருகத் திரளைக் கழுவேற்றுங் [பான்
கலையார் செஞ்சொற் றமிழ்ப்பெருமாள் காழிப் பெருமாள் தமைக்காப்
தொலையா நீதித் திருநீற்றுச் சொக்கப் பெருமான் நம்பெருமான்
மலையான் மகளார் தனிப்பெருமான் மன்றுளாடும் பெருமானே. (௩)

சிற்சத்தி.

இருளுருவ மாலுததி யமுதாக்கி வான்றேவர்க் கூட்டவு
மெழுதரிய நான்மறைக ளயன்வாக்கி லாய்ந்தோதிக் காட்டவு
மிரவியெழு பார்பொதியு மிருணீக்கி வான்றேர்விட் டோட்டவு
மிசைபுனையு மாமுனிவர் தவவாய்ப்பு நீங்காமற் பார்க்கவு
மருவுமத யானைபல திசைகாத்தல் பாங்காகக் காக்கவும் [வும்
வடகனக மால்வரையின் முறைகோத்தல் வான்பாரைப்பார்க்க
மருகிவிடு வார்களிடு பலியேற்கு மாண்டாருக் கோட்டினில் [தும்
வருநெல்லிரு நாழிகொடு குடிவாழ்க்கை வாழ்ந்தானைப் போற்று
அரியசிவ ராகவனை யொழுகாற்றி லூர்ந்தோடத் தாற்கரை
யணையவரு மாமணியை* முகிலார்த்த கோன்கூனைப் போக்கிய
வதிமதுர வாசகனை வழிகாக்கு மாண்டாலத் தாற்பழ
மருள்புரியு மாதவனை யழல்வேட்கை மூன்றுய முத்தொழில்
கருதுசதுர் வேதியனை யருணீற்றை யாங்காணக் காட்டிய
கமலதர நாயகனை யலைவாய்க்குள் வீழ்ந்தோடத் தாற்கவி
கடுகியிடு சேவகனை வயல்சூழ்த்த பூங்காழித் தோற்றிய
கவுணியகு லாதிபனை யமண்வேட்டை போந்தானைக் காக்கவே.()

பதிகம்.

செய்யமலர்த் திசைமுகனுந் திகிரிதரித் தோனுந்
தேடரிய திருவுருவைத் திருவிரன்முன் னிறுத்தி
யையனிவ னெனக்காட்டி யமுதமுத முண்டான்
......நமதென்ற பெருமானைக் காக்க
வைகைநதிக் கெதிர்நடப்பக் கனல்குளிரக் கிடப்ப
மாமுநிவர் தொழுதரற்ற நான்மறையின் சீர்த்த
பையரவின் விடந்தீர்ப்பப் பனைபழுப்பப் பார்ப்பப்
பானுறுந் திருப்பதிகம் பதினாறு யிரமே. (௬)

* மாமுனியை (பி-ம்.)

தருமத்தின் வழிபிழைத்தார் புரமெரித்துச் சிலர்க்குத்
தாத்துறையும் பதங்கொடுத்தோ னறத்துறையி னளித்த
திருமுத்தின் சிவிகைமிசை யசையவரு மணியைச்
சேவித்தங் குடன்வருவார் செங்கமலத் தயன்மால்
பருமத்தக் களியானைத் திசையெண்ம ரருக்கர்
பன்னிருவ ருருத்திரர்கள் பதினொருவர் மறைநூற்
கருமத்து மருத்துவராங் கோரிருவ ரெழுவர்
கன்னியர்க ளெனவுரைக்குங் கனககலா திபரே. (கக)

ஒருமலைச் சாபம்வளை யத்திரி புரஞ்செற்ற
வும்பர்நா யகனருளினு
லோரா யிரங்கதிர்க ளுடையசூ ரியரடைய
வுடனிருந் தனைய வொளிசூழ்
பருமணிக் காலினொடு பலகோடி வெண்டிங்கள்
பாரித்த தனைய தரளப்
பந்தரிற் பட்டீச் சுரத்தன்று லவவரு
பரசமைய குலகாலனே
தருமலர்த் தாதுவிரி தாமரைக் காடுமெழு
தாணீல முங்குமுதமுந்
தந்தமண நாறுமுலை தந்தவுமை யாளொடு
தடம்புனற் கரையிலுதவுந்
திருமுலைப் பால்நாறு சீகாழி நாடாளி
செங்கீரை யாடியருளே
செழுநான் மறைத்தலைவ திருஞான சம்பந்த
செங்கீரை யாடியருளே. (உ)

வசையற வோங்கிய வொருதிரு வோங்கலின் வந்தே தன்றோளின்
வலிமையெ லாஞ்செய முனிவினில் வீழ்ந்து நரம்பா லெண்பாலு
மிசைபல தோன்றிய குரன்முதல் வாங்கி யிலங்கே சன்பாட
வினிவரு தீங்கென வெறிபடை யீந்தவன் மைந்தா மென்காவில்
நசையுடன் மேய்ந்தின வெருமைகள் மாங்கனி நின்றே தின்றூனும்
நலனுட னீன்றதன் மகநினை வாம்பெரு நண்பால் வெண்பால்கள்
திசைக ளெலாஞ்சொரி புகலிய ராண்டகை செங்கோ செங்கீரை
செருவினில் வென்றெழு மருகர் குலாந்தக செங்கோ செங்கீரை. ()

திருவாரூர்—சோமசுந்தரதேசிகன்,
இலக்கணவிளக்கபரம்பரை.